

wangen. De neus en de mond waren welgevormd, een dunne blonde knevel dekte de bovenlip, het overige van het gelaat was glad geschoren omdat de haargroei daarop verre van welig was.¹¹ Het fijne blonde hoofdhaar, in den regel vrij lang, was luchtig achterover gekamd, en viel daar recht neder. Het stond goed geplant op het hooge voorhoofd en geleek in zijn volheid wel wat op leeuwenmanen. Het steendrukportret door Mitkiewicz (*sic*) te Brussel geteekend naar het door hem vervaardigd photographisch portret is goed gelijkend, maar verjeugdigd. Men kan zich voorstellen dat Dekker er zoo ongeveer een tiental jaren vroeger moet hebben uitgezien. Het photographische portret door M. is het beste dat ik ken. Dat is Dekker in den tijd toen ik met hem omging. De kleeding van Dekker, gewoonlijk van een lichtgrijze kleur, was altijd hoogst eenvoudig maar net en zindelijk. Zijn rechte houding en ranke lichaamsbouw werkte uitstekend mede hem goed te doen voorkomen. Hij was buitengewoon lenig en bewegelijk; zijn gang was vlug en veerkrachtig. In den beginne liep hij steeds bij den weg met een rotting in de hand; maar toen zijn uitgever hem eens vroeg waarom hij toch altijd dat lastige stuk hout meê sleepte, hij kon daartoe toch niet veroordeeld zijn geworden, want hij was nooit in China geweest, wierp hij het ding in een hoek. Sedert heeft hij er nooit meer gebruik van gemaakt."

Het portret van Mitkiewicz bood Multatuli in Februari 1865, toen het dus pas uit was, ook Busken Huet aan,¹² en deze schreef er later over:¹³ „Nog bezit ik een present-exemplaar van zijn toen uitgegeven portret in steendruk". (Het was dus niet de oorspronkelijke foto, maar de litografie die Multatuli hem zond.) „Het was zeer gelijkend", oordeelt Huet, „maar had één gebrek. Vervaardigd naar eene overigens fraaije brusselsche fotografie die Multatuli's blonde haren en blonden knevel zwart gemaakt en zijne lichtblauwe oogen van hun weerschijn beroofd had, stelde het — door de schuld van den lithograaf, die bij het overbrengen op den steen beide fouten had moeten verhelpen, maar het niet deed — den afgebeelden persoon slechts gedeeltelijk voor. Wie in dien tijd te Amsterdam Multatuli tegenkwam op straat, redeneerend met een geestverwant of een tegenstander, gewikkeld in een onderhoud dat hem warm maakte, — of hem als pleitbezorger der Javanen het woord hoorde voeren in het kongres der Association Internationale van 1864, — werd juist in de eerste plaats getroffen door het *blond-cendré* van dien afgevaardigde uit het donkere Oosten, en door het vonken-schieten dier germaansche en schijnbaar bleeke oogen. Het eenige goede, of althans het beste van het portret — verstout ik mij te beweren — was de nette kleeding. Overal waar Multatuli zich vertoonde maakte hij, door zijne schoone gelaatstrekken, zijn tengeren welgemaakten